

DÜNYANIN SOLMAYAN ÇİÇEKLERİ

Ali ÖZ :: Dokuz Eylül Üniversitesi
Maden Mühendisliği Bölümü

Onlar dünyanın solmayan çiçekleri... karşılaştıkları dondurucu iklim şartları, üzerlerine düşen bombalar, ellerinden alınan toprakları, çalınan kokuları ve kaybolan yapraklarıyla on bin yıldır solmadı kadınlar. Hor görülüp, aşağılandılar. Hapislere konulup, işkence gördüler. Tecavüze uğrayıp dayak yediler. Bir eşya gibi kullanılıp, sokaklara terk edildiler. Asla emeklerinin karşılığını alamayıp daima sömürdüler.

Ve bundan tam yüz kırk sekiz yıl önce New York'lu dokuma işçisi kadınlar düşük ücretli on iki saatlik iş günü ve artan iş yükünü protesto etmek için gösteri yürüyüşü yaptılar, insanca yaşam taleplerini haykırdılar. 1908'de ABD'li kadınlar sekiz saatlik iş günü ve siyasal haklar için Manhattan'da greve gittiler. Ancak patronlar bu greve zalim bir şekilde müdahale etti. Greve giden kadınları fabrika binasına kilitleyen patronlar bu yolla grevin başka fabrikalara sıçramasını engellemek istediler. Ancak beklenmedik bir şey oldu ve fabrika yanmaya başladı. Ne yazık ki yangından fabrikada bulunan kadın işçilerden çok azı kaçarak kurtulmayı başardı. Yanan fabrikadan kaçmayı ve fabrikanın çevresine kurulmuş olan barikatları aşmayı başaramayan 129 kadın işçi yanarak öldü. 1909'da New York'lu kadınlar işten çıkarılmalarına karşı fabrikayı işgal ettiler. II. Enternasyonal'in 1910'daki kongresinde Clara Zetkin'in önerisiyle 8 Mart Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü ilan edildi. Her 8 Mart kadınların başkaldırısını simgeledi, birlikte güç olmanın, dayanışmanın anlamı bugünlere taşındı.

Bugün kadınlar ortak ezilmişliğe, sömürüye, eşitsizlik ve ayrımcılığa karşı sesini ve mücadeleyi yükseltiyor; dışlanmayı yaratan, erkek egemenliğini dayatan tüm sistemleri sorgulamaya ve alternatif öneriler sunmaya devam ediyorlar. Ülkemizde ise 70'li yıllarda başlayan kutlamalar, 12 Eylül 1980 darbesinin getirdiği baskı rejimiyle birlikte dört yıl süreyle yasaklansa da, 90'ların başından günümüze, kalabalık kitlelerin katılımıyla sürdürülmektedir. Bu durum her ne kadar ümit verici gözükse de, ülkemiz şartları açısından resmi olarak çalışan yedi milyon kadının yalnız altı yüz bini sigortalı iken bunlardan dört milyon iki yüz bini tarım kesiminde, on bir milyon yedi yüz bin ev kadınının büyük bir bölümü de konfeksiyon sanayiinin kayıt dışı düğme dikicisi, ilik açıcısı, nakışçısı, yapma çiçek montajcısı, marketlere mantı yapıcısı... gibi emekçi kadınlardan oluşmaktadır.

Ataerkil aile yapısıyla yoğrulmuş ağır erkek hegemonyasının altında ezilen Anadolu kadını, hayatın her alanında geri bırakılarak, ekonomik yönden mahpus, eğitim hakkından mahrum, düşünmesi ve konuşması engellenmiş, cinselliği yasaklanmış, ikinci sınıf insan muamelesi görmektedir. Şehirlerde evli kadınların %18'i, köylerde de %76'sı eşleri tarafından dövülüyor. Kadınların %57,7'si evliliklerinin ilk gününde şiddetle karşılaşılıyor. Aile içi suçların %90'ını kadına karşı işlenen suçlar oluşturuyor. (Milliyet, 8 Mart 2001)

Türkiye'de sosyal güvenlik, iş güvencesinden yoksun kadın emeği ikincilleşiyor. İlk işten çıkartılan, emeği görünmeyen, sosyal güvencesi olmayan kadınlar, ekmeğe aç, şiddete tok yaşıyor. Bu yeni gelen baharla biliyorum, dünyamızın çiçekleri yeniden açacaklar. Yaşasın yaşamı alın teri ile üreten emekçi kadınların ilk baharı.